

מ"ת 44176/08/16 - מדינת ישראל נגד אוסאמה מרבו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 44176-08-16 מדינת ישראל נ' מרבו (עציר)
תיק חיצוני: 161605/2015

מספר בקשה: 4

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	אוסאמה מרבו (עציר)

החלטה

במוקד הדיון ניצבת השאלה שבמחלוקת, האם די בחומר הראיות שהצטבר כנגד המשיב, כדי לעבור את הרף של "ראיות לכאורה".

פתח דבר

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סחר בנשק, לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") וקשירת קשר לעשות פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

2. כתב האישום כולל שני אישומים. בחלק הכללי מתואר כי בין החודשים ינואר עד יולי 2015 פעל סוכן סמוי במסגרת חקירה שתכליתה מאבק בגורמים עבריינים העוסקים בהפצה של סמים מסוכנים ונשק. הסוכן הונחה לבצע עסקאות נשק וסמים עם יעדי חקירה. מעובדות האישום הראשון, המייחס למשיב עבירה של סחר בנשק, עולה כי עובר ליום 24.3.2015, במספר הזדמנויות, קיים מר אברהם אבו ג'נאם שיחות טלפון עם הסוכן במסגרתן הציע לו לרכוש נשק מסוג עוזי. בהמשך, ביום 24.3.2015 נפגשו הסוכן ומר אבו ג'נאם ובהתאם לסיכום ביניהם נפגשו השניים מחוץ לביתו של מר אבו ג'נאם ונסעו יחד לביתו של המשיב בעיר לוד. לאחר הגעת השניים למקום, הם עמדו בחצר בית המשיב ואז הגיע המשיב ומסר לסוכן נשק מסוג "קרל גוסטב" מאולתר ונשק נוסף הנחזה להיות מסוג "מיני עוזי". לאחר דין ודברים, העביר המשיב לידי הסוכן נשק מסוג "קרל גוסטב" מאולתר בצירוף מחסנית, תמורתו שילם לו הסוכן סכום של 10,500 ₪.

מעובדות האישום השני, המייחס למשיב עבירה של קשירת קשר לפשע, עולה כי בסמוך ליום 1.4.2015 הציע המשיב לסוכן לרכוש "אקדח 14". עסקה זו לא יצאה אל הפועל. ביום 8.7.2015 פנה המשיב לסוכן שעה שהשניים בבית המשיב והציע לו "אקדח 7" תמורת סכום של 10,000 ₪. גם עסקה זו לא יצאה אל הפועל. ביום 15.4.2015 הגיע הסוכן אל בית המשיב במטרה לבצע עסקת סמים עם אחר. בסמוך לסיימה הגיע המשיב אל

הבית, פגש את הסוכן ושאל אותו אם הוא מעוניין לרכוש "קאנס" - רובה צלפים מצויד בכוונת טלסקופית, משתיק קול ומחסנית המכילה 100 כדורים. גם עסקה זו לא יצאה אל הפועל.

3. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים בעניינו. בדיון שהתקיים ביום 4.9.16, הודיע ב"כ המשיב כי הוא חולק על קיומן של ראיות לכאורה בכל הנוגע לאישום הראשון (סחר בנשק), אך הסכים לקיומן של ראיות לכאורה בנוגע לאישום השני (קשירת קשר לעשות פשע).

תמצית טענות הצדדים

4. המבקשת טענה כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, בעוצמה הנדרשת לשם מעצרו עד לתום ההליכים. המבקשת נסמכת על הודעותיו של הסוכן אשר זיהה את המשיב בשם "הישאם" וכמי שהציג לו את הנשק בבית משפחתו. המבקשת מוסיפה כי הסוכן זיהה את המשיב באמצעות סרטון וידאו ובאמצעות זיהוי קולי, מהקלטות קוליות של העסקה עצמה. כן זיהה הסוכן את המשיב בעימות שנערך ביניהם.

בנוסף, מפנה המבקשת לראיות לכאורה בדמות הודעת רמ"ח מחלק סוכנים - מר חיים טייב בדבר מכירת הנשק; הודעתו של מר עלוואן אבו דיא, חבר של משפחת המשיב מיום 6.8.15, אשר זיהה את המשיב בשם "הישאם" על פי תמונה שהוצגה לו וציין כי המשיב מכונה בשם "הישאם"; דו"ח השוואת קול בין ההקלטה של עסקת הנשק לבין הקלטת קולו של המשיב בחקירתו; מזכר מאת רס"מ זוהר אלגם, לפיו בדיון שנערך ביום 11.8.06, פנתה עו"ד אלפסי למשיב בשם "הישאם"; מזכר מאת מר שלמה רבני - צוער, מיום 9.8.16, לפיו המשיב הרים את ראשו כאשר קרא בשם "הישאם" לעברו.

5. המשיב טען, מנגד, לקיומה של חולשה משמעותית במארג הראיות בכל הנוגע לאישום הראשון. המשיב סבור שקיימת טעות בזיהוי בשם "הישאם" כמי שנטל חלק בעסקת הנשק וטוען כי לא דיבר עם הסוכן על נשק, לא נטל חלק בעסקת הנשק והדגיש כי השניים החליפו טלפונים רק לאחר ביצוע עסקת הנשק. המשיב הוסיף וטען כי שמו לא עלה באף מזכר של המפעיל אשר נכח מחוץ למתחם ופיקח מקרוב על העסקה. עוד טען המשיב לסתירה בדברי הסוכן לפיהם הוא מכיר את משפחת המשיב מזה שנים ולמרות זאת, לא הכיר את שמו הפרטי הרשמי של המשיב. עוד הפנה המשיב לאמירתו של הסוכן, כאשר נשאל מי היה זה שמסר לידיו את הנשק וענה כי: **"לא זוכר במפורש אבל נראה לי איברהים אבו גאנם"**. על יסוד זה, טוען המשיב כי לא ניתן לייחס למשיב את המעורבות בעסקת הנשק ומודגש כי נוכחותו במהלכה נכפתה עליו, לאור מגוריו בבית שבו נערכה העסקה. הסנגור הוסיף וטען, כי מזכרו של מר זוהר אלגם בטעות יסודו. לשיטתו, עו"ד אלפסי לא פנתה למשיב בשם "הישאם" אלא שאלה את מר אלגם והוא שהצביע על המשיב כמי שהסוכן העיד עליו שהוא "הישאם". על אותו משקל, טוען הסנגור כי אין לייחס כל משמעות ראייתית למזכרו של הצוער מר רבני, לפיו המשיב הרים את ראשו כאשר קרא בשם "הישאם". לדידו של המשיב, כל אדם השווה לבדו היה מגיב לקריאה זו באופן זהה. אשר לזיהוי הקולי של הנאשם, נטען כי בוצע על ידי מחלק האזנות סתר של היחידה החוקרת ולא באמצעות מעבדה דיגיטלית ולכן מדובר "בתפירת" הזיהוי לתיק. ב"כ המשיב הוסיף והדגיש כי ולא ברור כיצד בוצע הזיהוי, בהתחשב בכך שבמעמד העסקה נכחו 6 אנשים שונים.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות לכאורה שהועבר לעיוני, התרשמתי כי הראיות הקיימות בתיק מספקות כדי לעמוד ברף הנדרש בשלב זה של ההליך.

עמוד 2

7. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בחלקו ובתפקידו של המשיב, אם בכלל, בעסקת הנשק המיוחסת לו ובזיהויו כאותו "הישאם" שנטל בה חלק. כפי העולה מטענות הסנגור, אין מחלוקת כי המשיב נכח בבית שבו התבצעה עסקת הנשק ובעת מהלכה. טענותיו של המשיב מתמקדות בכך שלא נטל חלק בעסקה ובזיהויו כאותו "הישאם", שאותו זיהה הסוכן כמי שנטל בה חלק.

8. בשלב דיוני זה, בו יש לבחון אם קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים כהוראת סעיף 21(ב) (לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. על חומר הראיות הלאוריות להראות "פוטנציאל ראייתי" שיש בו להביא להרשעת הנאשם, מעל לספק סביר. בשלב זה, בית המשפט אינו נדרש לטענות בדבר מהימנות ומשקל, אלא אם כן מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים, שיש בהן כדי להחליש באופן משמעותי את התשתית הראייתית (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96); בש"פ 4306/09 **אבו ואסל נ' מדינת ישראל** (4.6.2009); בש"פ 2745/11 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (28.4.2011)). בש"פ 4692/06 **אלמוגרי נ' מדינת ישראל** (20.6.2006)). על מנת לקבוע קיומה של חולשה ממשית בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות לכאורה בשלב זה, יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן ומקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון, או יציגה כמשוללת יסוד (ר' בש"פ 352/11 **איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11)).

ומן הכלל אל הפרט; התרשמתי כי מארג הראיות לכאורה הקושר את המשיב לביצוע העבירות המיוחסות לו, אינו כולל סתירות מהותיות שכאלו. חומר הראיות מקים תשתית ראייתית לכאורית, שיש בה את העוצמה הנדרשת כדי להביא להרשעת המשיב, לאחר עיבודו בשלב הבירור הראייתי של המשפט עצמו.

9. נדבכים מרכזיים בראיות הם הודעותיו של הסוכן ושל מר עלואן אבו דיא (להלן: "**עלואן**"), כמו גם הודעת המשיב עצמו.

10. מהודעותיו של הסוכן, ניתן ללמוד כי הכיר את המשיב מזה זמן בשם "הישאם" ופגש אותו במספר הזדמנויות שונות. בהודעתו מיום 24.3.15, תיאר הסוכן כיצד הגיע יחד עם איברהים אבו ג'אנם המכונה "בלוגי" (להלן: "**איברהים**"), לבית של המשיב ומשפחתו לצורך רכישת נשק. הסוכן זיהה את המשיב כ"הישאם" שאותו הוא מכיר מזה מספר שנים מהאזור. במהלך העסקה נכנס המשיב לחצר הפנימית של הבית והוציא רובה מסוג קרלו. לאור הסתייגות הסוכן מסוג הנשק שהוצע לו על ידי המשיב, ציין המשיב שהקונה יתקרב והסוכן יצא אליו עם הנשק כדי שיוכל להתרשם ממנו. בהודעת הסוכן מיום 8.7.15, ציין הסוכן כי הגיע לבית משפחתו של המשיב כדי לרכוש סמים מאחיו של המשיב - מר חאלד מרבוץ המכונה "אמיר" (להלן: "**אמיר**"). במהלך רכישת הסמים, הגיע למקום המשיב, המוכר לסוכן בשם "הישאם" ואמר לסוכן שיש לו "7", כאשר הכוונה היא ל-"אקדח 7". הסוכן שאל אותו איזה כדורים נדרשים לו והמשיב ענה לו "7 זה טוטו". הסוכן שאל אותו כמה רוצים עבדו והמשיב ענה לו "שרוצים עליו 10" כאשר הכוונה היא 10,000 ₪. השיחה הוקלטה באמצעות מכשיר הקלטה שהוטמן על הסוכן ותמליל השיחה תואם להודעת הסוכן. עוד באותה הודעה, ציין הסוכן כי המשיב הציע לו בעבר רובה צלפים "קאנוס" והיה שותף לעסקת האמל"ח עם איברהים, שבה רכש ממנו רובה "קארלו". בהודעתו מיום 15.4.16, תיאר הסוכן עסקת סמים אחרת שבמהלכה פנה אליו הישאם, אותו הוא זיהה מהיכרותו הקודמת והציע לו לרכוש ממנו רובה צלפים מיוחד עם משתיק קול ו-100 כדורים. בהודעתו מיום 19.4.16, תיאר הסוכן רכישת סמים נוספת מאת מר חאלד מרבוץ. במסגרת רכישת זו, כשהגיע הסוכן לחצר ביתם, זיהה את "הישאם" ואת אמיר המוכרים לו זה מכבר. עוד צוין כי במהלך רכישת הסמים,

אמר לו אמיר כי שמו הוא חאלד מרובע והשם אמיר הוא כינוי המיועד ללקוחותיו. בהודעת הסוכן מיום 29.6.16, הוצג לסוכן סרטון וידאו שצולם בתאריך 15.4.15. במהלך הצגת הסרטון, ציין הסוכן כי הוא מזהה בו את המשיב כאותו "הישאם" אשר היה מעורב בעסקה שבה רכש את הנשק מאת איברהים ואת חאלד מרובע המכונה "אמיר". הסוכן הוסיף וציין, כי המשיב ומשפחתו מוכרים לו מזה מספר שנים וכי נכח בביתם מספר פעמים. בהודעת הסוכן מיום 14.8.16, במהלך עימות שנערך בינו לבין המשיב (ר' הודעת המשיב מיום 9.8.16, גיליון 3 ש' 77-74) ציין הסוכן כי זיהה את המשיב כאותו "הישאם". עוד בהודעה זו, תיאר הסוכן כי ראה שהמשיב קיבל חלק מהתמורה ששילם לאיברהים עבור נשק הקארלו שרכש ממנו בביתם של המשיב ומשפחתו (ר' הודעת הסוכן מיום 14.8.16, גיליון 2-1). גם במהלך העימות ביניהם, ציין הסוכן כי המשיב היה מעורב בעסקת הנשק ונכח בה, כאשר הנשק יצא מחצר ביתם.

11. נוסף על אמרות הסוכן, המשיב זוהה כ-"הישאם" גם על ידי עלוואן. במהלך חקירתו במשטרה, כהוצגה לו תמונתו של המשיב (ר' הודעת עלוואן מיום 6.8.15 גיליון 3 ש' 50). בהמשך, זיהה את המשיב כ-"הישאם", מתוך סרטון וידאו שהוצג לו (שם, ש' 55-54). עוד נשאל עלוואן האם "הישאם" הוא "אוסמה" והשיב: "כן" (שם, ש' 70-68). למותר לציין, כי היכרותו של עלוואן את המשיב כ-"הישאם" ממשפחת מרובע, נלמדת גם מהודעה קודמת שלו מתאריך 23.7.15, כאשר נשאל כמה זמן יש לו קשר עם משפחת אלמרובע והשיב: **"איזה שנתיים, היה להם חתונה של הישאם הכרתי אותם משם"**. בנוסף, גם בהודעתו מיום 30.7.15, נשאל למי יש אופנוע והשיב: **"רק להישאם למה?" ש: כי הישאם מוכר סמים. ת: לא**.

12. והיה ולא די בכך, בתמליל השיחה שהוקלטה במעמד ביצוע העסקה, מתוארת שיחה על הנשק מושא העסקה (ר' תמלול תקליטור מתאריך 24.3.15 המסומן כרץ 41). מדו"ח השוואת קול שנערך על ידי המבקשת, נמצא כי קולו של האדם שבהקלטה, תואם לקולו של המשיב (ר' דו"ח השוואת קול מטעם מחלק האזנות סתר, מיום 15.8.15). בנוסף, מדו"ח הפעולה של מר חיים טייב, מפעילו של הסוכן, עולה כי במהלך ביצוע העסקה, קיבל עדכונים שוטפים מהסוכן אשר עטה על גופו מכשיר הקלטה סמוי. כן תוארו פרטי העסקה כגון סוגי הנשק שהוצעו, סכומי הממכר והמקח, באופן התואם להודעות הסוכן (ר' דו"ח פעולה מאת רפ"ק חיים טייב, מתאריך 24.3.15).

13. להודעותיו של הסוכן נמצאו חיזוקים נוספים, לכאורה, כתמונות והקלטות שבוצעו בזמנים הרלוונטיים וגרסת המשיב עצמו לפיה אכן נכח במעמד ביצוע העסקה אלא שפנה לעיסוקיו (ר' הודעתו מיום 7.8.16, גיליון 2 ש' 24).

14. הנה כי כן, חומר הראיות הגולמי מציג פוטנציאל לביסוס הרשעת הנאשם למעלה מספק סביר. אין בטענות המשיב, בשלב זה, כדי לגבש חולשה בעוצמת הראיות לכאורה. זיהויו של המשיב נעשה על ידי הסוכן במספר הזדמנויות שונות, הן באופן קולי והן באופן חזותי. זיהויו של המשיב כ-"הישאם" אף נלמד מהודעותיו של עלוואן. טענתו לפיה לא נטל בעסקה חלק על אף נוכחותו במקום וכן הטענה כי זיהויו הקולי לא נערך על ידי מעבדה דיגיטלית אלא על ידי המאשימה, מקומן יפה להתברר במהלך הדיון העיקרי.

למעלה מכך, הסכמת המשיב לקיומן של ראיות לכאורה באישום השני, אינה עולה בקנה אחד עם טענתו כי הוא כלל איננו "הישאם". לא ברור כיצד, לשיטת ההגנה, המשיב הוא "הישאם" באישום השני, אך איננו "הישאם" באישום הראשון.

גם בטענות המשיב לפיהן אין קשר טלפוני בינו לבין הסוכן, כי השניים החליפו טלפונים רק לאחר ביצוע עסקת הנשק וכי שמו איננו מוזכר במזכר במזכרים של השוטר המפעיל, אין כדי להפחית מעוצמת הראיות הקיימות בתיק החקירה. בשלב זה של ההליך, בו נדרש בית המשפט לוודא קיומן של ראיות לכאורה, אין להידרש לראיות שאינן קיימות כי אם לראיות קיימות, למעט אם עסקין במחדל חקירתי חמור כגון אי בדיקת טענת אליבי, או בדיקה שיש בה כדי לזכות את המשיב מהחשדות המיוחסים לו (ר' בש"פ 9270/03 **בראט נ' מדינת ישראל** (28.10.03); בש"פ 757/91 **בן יצחק חזן נ' מדינת ישראל** (6.3.91)).

גם דין טענת המשיב להוספת השם "הישאם" לשמו במערכת המשטרה, שלא על פי מרשם אלא על פי "אדם", להתברר במסגרת הדיון בתיק העיקרי.

15. אין בידי לקבל את הטענה לקיומה של סתירה מהותית בדברי הסוכן, לפיהם הכיר את משפחת המשיב מזה שנים ולמרות זאת לא הכיר את שמו הפרטי הרשמי של המשיב. איני רואה בכך סתירה מהותית המחלישה באופן משמעותי את הזיהוי לכאורה של המשיב כ"הישאם" אשר נכח בעסקת הנשק ונטל בה חלק פעיל.

16. דחיתי אף את טענת הסנגור לפיה כאשר נשאל הסוכן מי היה זה שמסר לידיו את הנשק וענה כי: **"לא זוכר במפורש אבל נראה לי איברהים ..."**. הסוכן לא טען מעולם כי המשיב הוא זה שמסר את הנשק לידיו. הסוכן טען כי המשיב הוא זה שהוציא את הנשק ואילו איברהים הוא זה שמסרו לידיו. לפיכך, גם בטענה זו אין כדי לגרוע מעוצמת מארג הראיות הלכאוריות.

17. אשר למזכרו של השוטר מר אלג'ם, לפיו בדיון שנערך ביום 11.8.06, פנתה עו"ד אלפסי למשיב בשם "הישאם" ולמזכרו של הצוער מר רבני, לפיו המשיב הרים את ראשו כאשר קרא בשם "הישאם" לעברו. אכן, מדובר בראיות לכאוריות שלא ניתן לייחס להן, לכשעצמן, עצימות גבוהה. עם זאת, וודאי שהן אינן גורעות מעוצמת יתרת הראיות ואף יתכן שיהא בהן כי לחזקן במידת מה.

18. לאור המקובץ, אני קובע כי די בראיות לכאורה שבתיק החקירה כנדרש בשלב מקדמי זה של הדיון.

19. משנמצא כי ישנן ראיות לכאורה כנגד המשיב, אין צורך להרחיב לגבי עילת המעצר. אך אציין, כי עבירות נשק מקימות עילת מעצר סטטוטורית מכוח חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדיון הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, בהיותן "עבירות בטחון" המנויות בסעיף 35(ב) לחוק זה. בנוסף, בעבירות נשק קיימת מסוכנות אינהרנטית הנובעת מכך שהנשק עלול לשמש לפעילות עבריינית או לפעילות טרור, תוך חשש ממשי לפגיעה בשלום הציבור. נקודת המוצא היא שעבירות נשק מצדיקות בדרך כלל מעצר מאחורי סורג ובריה וכן מעידות על מסוכנות רבה, כדי כך שרק בנסיבות חריגות ובמקרים יוצאי דופן ניתן להפיגה בחלופת מעצר (ר' בש"פ 3265/16 **בדיר נ' מדינת ישראל** (5.5.2016); בש"פ 5518/13 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (12.8.2013); בש"פ 8702/15 **מדינת ישראל נ' אבו קטיש** (24.12.15); בש"פ 5874/10 **מנצור נ' מדינת ישראל** (1.9.2010)).

20. עם זאת, גם במקרים חמורים, על בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעים שפגיעתם בחירות הנאשם פחותה. על אף חומרת מעשיו הלכאוריים של המשיב, ראוי להתרשם מהתמונה הכוללת בעניינו, על מנת שניתן יהיה לקיים דיון מושכל בשאלה האם קיימות נסיבות מיוחדות וחריגות המצדיקות את העדפת שחרורו לחלופת מעצר. לעת הזו, קיים קושי מסוים בהערכה האם לאור חומרת העבירות המיוחסות למשיב, נסיבות ביצוען ועברו, ניתן כלל להפיג את מסוכנותו באמצעות חלופת מעצר. בנסיבות אלו, קיימת

הצדקה להזמנת תסקיר מעצר (ר' בש"פ 25/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015)).

מובהר כי אין בהחלטתי זו כדי לקבע מסמרות בעניין המשיב, או כדי להוות אינדיקציה ביחס להחלטה עתידית בהמשך מעצרו ואל לו לפתח ציפיות כי תתקבל החלטת שחרור בעניינו לאחר קבלת התסקיר, גם אם המלצותיו תהיינה חיוביות.

21. לפיכך, יוגש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב ונקבע לדיון המשך ליום 1.11.16 בשעה 09:00.

המשיב יהיה במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדיון על-ידי שב"ס.

ההחלטה תועבר לידיעת שירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ו, 29 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.